

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 72/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Миланка Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2837/18 од 19.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2837/18 од 19.02.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2837/18 од 19.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу Прр1 52/17 од 22.01.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете, исплати износ од 34.823,00 динара, са законском затезном каматом од 23.03.2009. године до исплате; трошкове парничног поступка у износу од 23.386,00 динара, са законском затезном каматом од 12.05.2009. године до исплате; трошкове извршења у износу од 5.212,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2837/18 од 19.02.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Бујановцу Прр1 52/17 од 22.01.2018. године, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете исплати износ од 34.823,00 динара, са законском затезном каматом од 23.03.2009. године до исплате; трошкове парничног поступка у износу од 23.386,00 динара, са законском затезном каматом од 12.05.2009. године до исплате; трошкове извршења у износу од 5.212,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате, а ставом другим, преиначена је пресуда Основног суда у Бујановцу Прр1 52/17 од 22.01.2018. године, у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле који се односи на новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Основним судом у Врању у предмету И 1021/09 који је спојен са И 5439/10, а повреда овог права тужиле је утврђена решењем Основног суда у Врању Р4 И 272/2016 од 30.05.2006. године. О праву тужиле на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили у смислу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд сматра да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе, с обзиром да у конкретном случају није одступљено од судске праксе тако да нема потребе да се о изјављеној ревизији одлучује ради разматрања правног питања од општег интереса, или новог тумачења права након закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године у поступку разматрања спорног правног питања Спп 6/16, иницираног од стране Основног суда у Сјеници.

У конкретном случају, одлучено је у складу са наведеним закључком Врховног касационог суда који гласи: Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, као и одлука којима су у стечајном поступку утврђена потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.05.2017. године. Вредност побијаног дела предмета спора 34.823,00 динара. Првостепена пресуда је донета 22.01.2018. године, а другостепена пресуда је донета 19.02.2019. године.

Чланом 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“, бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић